

въ село. Ала щомъ изменили стотина крачки, селянинътъ се престорилъ на пѣтлъ:

— Кукуругууу!

— Кукуругууу! — отговорило пѣтлето изъ Глупчовата пазва.

— Хайде слизай, пѣтлитѣ пропѣха! — рекълъ селянинътъ.

— Абе що щатъ пѣтли тука срѣдъ нивята? — отговорилъ уплашено Глупчо.

— Трѣбва да е моето пѣтленце, дето се загуби днесъ на пазаря. По гласа го познавамъ. Сигурно се е покачило на нѣкоя круша край пѣтя и пѣе.

— Ами! — настоялъ Глупчо. — Азъ не съмъ чулъ нищо. Тебе ти се е причуло.

— Може.

* *

Като повървѣли още малко, селянинътъ пакъ изкукуругилъ. Пѣтлето му отговорило.

— Яаа! Каква е тая птица, дето пѣе въ пазвата ти бе?

— Каква птица? — разтрепералъ се Глупчо. — Нищо нѣма въ пазвата ми. Ами май че пѣтлитѣ пропѣха.

— Абе що щатъ пѣтли тука срѣдъ нивята! — престорилъ се на очуденъ селянинътъ.

— Сигурно е твоето пѣтленце, дето се загуби днесъ на пазаря. Покачило се е на нѣкоя круша край пѣтя и пѣе.

— Може. Слизай тогава, та да те яхна азъ.

Яхналъ го селянинътъ. Тръгналъ Глупчо. Колкото бърза, по бърза. Започналъ най-сетне да тича.

— Браво бе, ти си билъ цѣлъ конь!

— Азъ тѣй си вървя винаги, — рекълъ Глупчо, а си мислѣлъ: „Ахъ, дано стигна, доде не сж се разпѣли пѣтлитѣ въ село, че ще ме издаде това проклето пиле!“

* *

Тичалъ, тичалъ, тичалъ, — най-сетне стигнали селото. Било още тъмно. Не били пѣли още първи пѣтли. Селянинътъ слѣзълъ, навелъ се ужъ да си оправя царвулитѣ, па изкукуругилъ. Ехъ, че като се разпѣли пѣтлитѣ. Цѣлото село екнало. Питатъ се единъ другъ и си отговарятъ: